

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story- מעשה O **answer- תירוץ** !
proof- ראיה ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	ועוד, מתיב רבי זירא:					ג						◇
(במדבר ו') איש כי יפליא לגדור נדר מה ת"ל איש - לרבות בן י"ג שנה ויום אחד, שאע"פ שאינו יודע להפליא - נדריו קיימין.						ג						◇
ה"ד?						ג						◇
אי דלא אייתי שתי שערות						ג						◇
קטן הוא						ג						◇
אלא לאו - דאייתי שתי שערות						ג						◇
וטעמא - דבן י"ג ויום אחד הוא דהוה ליה איש, הא תוך זמן - כלפני זמן						ג						◇
תיובתא						ג						◇
כתנאי	ר"נ:					ג						◇
בן ט' שנים שהביא ב' שערות - שומא						ג						◇
מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד - שומא	[ת"ק]					ג						◇
סימן.	רבי יוסי ברבי יהודה:					ג						◇
בן י"ג שנה ויום אחד - דברי הכל סימן.	[ד"ה]					ג						◇
הא גופא קשיא, אמרת מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד - שומא הא י"ג שנה גופא - סימן, והדר תני בן י"ג שנה ויום אחד סימן, הא י"ג שנה גופא - שומא						ג						◇
מאי לאו - תנאי היא, דמר סבר תוך זמן - כלאחר זמן, ומר סבר - תוך זמן - כלפני זמן?						ג						◇
לא, דכ"ע - תוך זמן כלפני זמן, ואידי ואידי בתינוקת, ורישא - רבי, וסיפא - ר"ש בן אלעזר.						ג						◇
ואיבעית אימא - הא והא בתינוק, ורישא - ר"ש בן אלעזר, וסיפא - רבי.						ג						◇
ואיבעית אימא: הא והא - רבי, הא - בתינוק, הא - בתינוקת.						ג						◇
ואב"א: הא והא - ר"ש בן אלעזר, הא - בתינוק, הא - בתינוקת.						ג						◇
סימן.	רבי יוסי ברבי יהודה:					ג						◇
והוא שעודן בו.	ר' כרוספדאי בריה דרבי שבתאי:					ג						◇
בן ט' שנים ויום אחד שהביא ב' שערות - שומא	תניא נמי הכי:					ג						◇
מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד ועודן - בו - שומא.	[ת"ק]					ג						◇
סימן.	ר' יוסי בר' יהודה:					ג						◇
הילכתא תוך זמן - כלפני זמן.	רבא:					ג						◇
רב שמואל בר זוטרא מתני לה לשמענתא דרבא בהאי לישנא						ג						◇
קטנה, כל י"ב שנה - ממאנת והולכת, מכאן ואילך - אינה ממאנת ואינה חולצת.	רב שמואל בר זוטרא: [רבא]					ג						◇
הא גופא קשיא, אמרת אינה ממאנת - אלמא גדולה היא, אי גדולה היא - תחלוץ						ג						◇
וכי תימא - מספקא ליה						ג						◇
ומי מספקא ליה?						ג						◇

disputants- חולקים- statement- מימרא
challenge- קושיא- question- שאלה- תירוץ- answer- ראייה- proof-
central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- O
מקרא- key:

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קטנה שהגיעה לכלל שנותיה - אינה צריכה בדיקה, חזקה הביאה סימנין	והאמר רבא:	◊	◊									
ה"מ - בסתמא, אבל הכא דבדקו ולא אשכחו - לא.		!										
אי הכי - תמאן		◊										
חוששין שמא נשרו.		!										
הניחא למ"ד חוששין, אלא למ"ד אין חוששין, מאי איכא למימר?		◊										
אין חוששין שמא נשרו	דאיתמר, רב פפא:	◊	◊									
חוששין.	רב פפי:	◊	◊									
הני מילי - לענין חליצה, אבל לענין מיאון - חוששין.		!										
מכלל דמ"ד חוששין - חולצת? והא חוששין בעלמא קאמר?		◊										
אלא, לעולם - דלא בדקה, ולענין חליצה - חיישינן, וכי קאמר רבא חזקה - למיאון, אבל לחליצה - בעיא בדיקה.		!										
הלכתא, חוששין שמא נשרו. והני מילי - היכא דקדשה בתוך זמן ובעל לאחר זמן, דאיכא ספיקא דאורייתא, אבל מעיקרא - לא.	רב דימי מנהרדעא:	◊										
הקדיש ואכל - לוקה, שנאמר (במדבר ו) איש כי יפליא לנדור (במדבר ל) ולא יחל דברו, כל שישנו בהפלאה - ישנו בכל יחל, וכל שאינו בהפלאה - אינו בכל יחל.	רב הונא:	◊										
לפי שמצינו שהשוה הכתוב הקטן כגדול לודון שבועה, ולאסור, ולבל יחל, יכול יהא חייב על הקדשו קרבן - ת"ל (במדבר ל) זה הדבר.	מתיב רב הונא בר יהודה לסייעי לרב הונא:	◊										
קתני מיהת לאסור ולבל יחל - חייב.		◊										
אימא: לאסור בל יחל.		!										
איסור בל יחל, מה נפשך, אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא - מילקא נמי לילקי, ואי מופלא סמוך לאיש לאו דאורייתא - איסור נמי ליכא		◊										
לאותן המזוהרים עליו.		!										
שמע מינה: קטן אוכל נבלות - ב"ד מצווין עליו להפרישן		◊										
הכא במאי עסקינן - כגון שהקדיש הוא ואכלו אחרים.		!										
הניחא למ"ד הקדיש הוא ואכלו אחרים - לוקון, אלא למ"ד אין לוקון מאי איכא למימר?		◊										
הקדיש הוא ואכלו אחרים, רב כהנא אמר: אין לוקון	דאיתמר: [רב כהנא]	◊	◊									
לוקון	רבי יוחנן ור"ל:	◊	◊									
מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא.		!										
הקדיש ואכלו אחרים, רב כהנא אמר: אין לוקון	גופא: [רב כהנא]	◊	◊									
לוקון.	רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוייהו:	◊	◊									
במאי קמיפלגי?		^										
מופלא סמוך לאיש - דאורייתא	מר סבר: [רבי יוחנן ור"ל]	◊	◊									
מופלא סמוך לאיש - מדרבנן	ומר סבר: [רב כהנא]	◊	◊									
יתומה שנדרה בעלה מפר לה.	מתיב רב ירמיה:	◊	◊									

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מז
מימרא	אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש - דרבנן אתו נשואין דרבנן - ומבטלי נדרא דרבנן, אלא אי אמרת דאורייתא, אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דאורייתא?												מז
	רבי יהודה אמר שמואל: בעלה מפר לה ממה נפשך, אי דרבנן - דרבנן הוא, אי דאורייתא - קטן אוכל נבלות הוא, ואין ב"ד מצווין עליו להפרישו.												מז
	והא כי גדלה אכלה בהפרה קמייתא												מז
	בעלה מפר לה כל שעה ושעה, והוא שבעל.												מז
	והא אין בעל מפר בקודמין												מז
	כדרב פינחס משמיה דרבא												מז
	כל הנודרת - על דעת בעלה היא נודרת.												מז
	קטן שלא הביא ב' שערות, רבי יהודה אומר: אין תרומתו תרומה												מז
	עד שלא בא לעונת נדרים - אין תרומתו תרומה, משבא לעונת נדרים - תרומתו תרומה.												מז
	סברוה: קסבר ר' יוסי תרומה בזמן הזה - דאורייתא. אי אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש - דאורייתא, אתי גברא דאורייתא ומתקן טבלא דאורייתא, אלא אי אמרת דרבנן - אתי גברא דרבנן ומתקן טבלא לא, קסבר רבי יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן.												מז
	וסבר ר' יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן?												מז
	(דברים ל') אשר ירשו אבותיך וירשתה, ירושה ראשונה ושניה - יש להן, שלישית - אין להן.												מז
	מאן תנא סדר עולם - ר' יוסי												מז
	ר' יוסי תני לה, ולא סבר לה.												מז
	ה"נ מסתברא												מז
	עיסה שנדמעה או שנתחמצה בשאור של תרומה - חייבת בחלה, ואינה נפסלת בטבול יום - דברי ר"מ ור' יהודה.												מז
	פוטרין מן החלה.												מז
	סברוה: מאן דאמר תרומה דאורייתא - חלה דאורייתא, מאן דאמר תרומה דרבנן - חלה דרבנן. אי אמרת בשלמא, קסבר רבי יוסי חלה בזמן הזה דרבנן, אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה דרבנן, אלא אי אמרת חלה דאורייתא, אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה דאורייתא?												מז
	ודלמא קסבר רבי יוסי תרומה בזמן הזה - דאורייתא וחלה דרבנן? וכדאהדר רב הונא בריה דרב יהושע.												מז
	אפילו למ"ד תרומה בזמן הזה דרבנן - חלה דאורייתא, שהרי שבע שכבשו ושבע שהלקו - נתחייבו בחלה ולא נתחייבו במעשר.												מז
	אפילו למ"ד תרומה בזמן הזה דאורייתא - חלה דרבנן												מז
	אי בבואכם - יכול משנכנסו לה שנים ושלשה מרגלים, ת"ל בבואכם - בביאת כולכם אמרת, ולא בביאת מקצתכם												מז
	וכי אסקינהו עזרא - לא כולהו סלוק.												מז
	משל משלו חכמים באשה: פגה, בוחל, וצמל.												מז
	פגה - עודה תנוקת, בוחל - אלו ימי נעוריה. בזו ובזו אמרו: אביה זכאי במציאתה, ובמעשה ידיה, ובהפרת נדריה.												מז
	צמל - כיון שבגרה, שוב אין לאביה רשות בה.												מז
	איזהו סימנין?												מז

♦ חולקים-disputants
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

■ מימרא-statement
 † קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מימרא											
משיעלה הקמט תחת הדד	ר' יוסי הגלילי:								♦	!	◊
משיטו הדדים	ר"ע:								♦	!	◊
משישחיר הפיטומת	בן עזאי:								♦	!	◊
כדי שיהא נותן ידו על העוקץ והוא שוקע ושוהא לחזור.	רבי יוסי:								♦	!	◊
פגה עודה תנוקת כדכתיב (שיר השירים ב') התאנה חנטה פגיה.											■
בוהל אלו ימי הנעורים											■
התאנים משיבחו	כדתנן:										■
משילבין ראשיהן.	ואמר רבה בר בר חנה אמר רב:										■
ואיבעית אימא מהכא: (זכריה י"א) ותקצר נפשי בהם וגם נפשם בחלה בי.											■
צמל כמ"ד - יצתה מלאה.											■
ואיזהו סימנים?											^
משיעלה הקמט.	ר' יוסי הגלילי:									!	◊
לא משיעלה הקמט ממש, אלא כדי שתחזיר ידיה לאחוריה, ונראית כמי שיעלה הקמט תחת הדד.	שמואל:										■
שמואל בדק באמתיה, ויהב לה ד' זוזי דמי בושתה.										○	◊
שמואל לטעמיה										○	◊
(ויקרא כ"ה) לעולם בהם תעבודו - לעבודה נתתם ולא לבושה.	דאמר שמואל:									○	◊
שמואל מייחד להן	[שמואל]							♦	■	○	◊
רב נחמן מחליף להן	[רב נחמן]							♦	■	○	◊
רב ששת מסר להן לערבי, ואמר להן: אודהרו מישראל.	[רב ששת]							♦	■	○	◊
רבי יוסי אומר כל.	[רבי יוסי]									!	◊
מאי עוקץ?										^	◊
עוקצו של דד.	שמואל:									!	◊
אלו הן סימני בגרות?	ת"ר:									^	■
משיתקשו הדדין	ר"א בר' צדוק:									!	■
משיכסיף ראש החוטם.	ר' יוחנן בן ברוקה:								♦	!	■
משיכסיף? אזקונה לה										;	■
משיפציל ראש החוטם.	אלא א"ר אשי:								♦	!	■
משתקיף העטרה	ר' יוסי:								♦	!	■
משנתמעך הכף.	ר"ש:								♦	!	■

Talmud Navigator

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראיה-proof **■**

חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**

מקרא-key:

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	מ	ז	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מז:
שלשה סימנין נתנו חכמים באשה מלמטה, וכנגדן מלמעלה. פגה מלמעלה - בידוע שלא הביאה שתי שערות, בוחל מלמעלה - בידוע שהביאה שתי שערות, צמל מלמעלה - בידוע שנתמעך הכף.	וכן היה רבי שמעון אומר:													מז:
מאי כף?														מז:
מקום תפוח יש למעלה מאותו מקום, כיון שמגדלת מתמעך והולך.	רב הונא:													מז:
שאלו את רבי: הלכה כדברי מי?														מז:
כדברי כולן להחמיר.	שלה להו: [רבי]													מז:
רב פפא ורב חיננא בריה דרב איקא:	חד מתני - אהא, וחד מתני - אהצר צורית.													מז:
איזוהי חצר צורית שהיית במעשר?	דתנן:													מז:
חצר הצורית שהכלים נשמרים בתוכה.	ר"ש:													מז:
מאי חצר הצורית?														מז:
שכן בצור מושיבין שומר על פתח החצר.	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:													מז:
כל שאחד פותח ואחד נועל - פטורה	ר"ע:													מז:
כל שאין אדם בוש לאכול בתוכה - חייבת	ר' נתמיה:													מז:
כל שנכנסים לה ואין אומרים לו מה אתה מבקש - פטורה	רבי יוסי:													מז:
שתי חצרות זו לפנין מזו, הפנימית - חייבת, והחיצונה - פטורה.	ר' יהודה:													מז:
הלכה כדברי מי?	שאלו את רבי:													מז:
הלכה כדברי כולן להחמיר.	אמר להו: [רבי]													מז:
בת עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות, תביא ראיה שהיא בת עשרים שנה - והיא איילונית, לא חולצת ולא מתיבמת.	[בית הלל]													מז:
בן עשרים שנה שלא הביא שתי שערות, יביאו ראיה שהוא בן עשרים שנה - והוא סריס, לא חולץ ולא מיבם - אלו דברי בית הלל.	[בית הלל]													מז:
זה וזה בן שמונה עשרה.	בית שמאי:													מז:
הזכר - כדברי בית הלל, והנקבה - כדברי בית שמאי, שהאשה ממחרת לבא לפני האיש.	ר' אליעזר:													מז:
אחד לי בן תשע שנים ויום אחד, ואחד לי בן עשרים שלא הביא שתי שערות	ורמינהי:													מז:
והוא שנולדו בו סימני סריס.	רב שמואל בר רב יצחק אמר רב:													מז:
דיקא נמי, דקתני והוא סריס, ש"מ.	רבא:													מז:
וכי לא נולדו לו סימני סריס, עד כמה?														מז:
עד רוב שנותיו.	תני ר' חייא:													מז:
כי אתו לקמיה דרבי חייא: אי כחיש, אמר להו: אבריוה. אי בריא, אמר להו: אכחשוה, דהני סימנים - זימנין דאתו מחמת כחישותא, זימנין דאתו מחמת בריאותא.	[רבי חייא]													מז:
הלכתא בכלי פרקא - מעת לעת.	רב:													מז:
דתנן - תנן, ודלא תנן - לא תנן.	עולא:													מז:
בשלמא לעולא - היינו דקתני הכא יום אחד והכא לא קתני. אלא לרב, ליתני														מז:

Talmud Navigator

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מימרא												
שנת עשרים שיצאו ממנה שלשים יום - הרי היא כשנת עשרים לכל דבריה	ועוד, תני, רבי יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר:									⚡	◇	מז:
שנת שמנה עשרה שיצאו ממנה שלשים יום - הרי היא כשנת שמנה עשרה לכל דבריה.	וכן הורה רבי בלוד:									⚡	◇	מז:
בשלמא דרבי ודרבי יוסי בן כיפר - לא קשיא, הא - כבית שמאי, הא - כבית הלל, אלא לרב קשיא										⚡	◇	מז:
תנאי היא										!	◇	מז:
שנה האמורה בקדשים, שנה האמורה בבתי ערי חומה, שתי שנים שבשדה אחוזה, שש שנים שבעבד עברי, וכן שבבן ושבת - כולן מעת לעת.	דתנאי:									!	◇	מז:
שנה האמורה בקדשים מנא לן?										^		מז:
אמר קרא (ויקרא י"ב) כבש בן שנתו - שנתו שלו, ולא שנה של מנין עולם.	רב אחא בר יעקב:									!	◇	מז:
שנה האמורה בבתי ערי חומה מנלן?										^		מז:
אמר קרא: (ויקרא כ"ה) עד תום שנת ממכרו - ממכרו שלו, ולא שנת של מנין עולם										!	◇	מז:
שתי שנים שבשדה אחוזה מנלן?										^		מז:
אמר קרא: (ויקרא כ"ה) במספר שני תבואות ימכר לך - פעמים שאתה מוכר שלשה תבואות בשתי שנים.										!	◇	מז:
שש שנה שבעבד עברי מנלן?										^		מז:
אמר קרא: (שמות כ"א) שש שנים יעבוד ובשביעית - ובשביעית נמי יעבוד.										!	◇	מז:
שבבן ושבת למאי הלכתא?										^	◇	מז:
לענין ערכין.	רב גידל אמר רב:									⚡	◇	מז:
לפרקין דיוצא דופן.	רב יוסף:									⚡	◇	מז:
מי פליגת?	א"ל אביי:									^		מז:
לא, הוא אמר חדא, ואנא אמינא חדא, ולא פליגינן.	א"ל: [רב יוסף]									!	◇	מז:
והכי נמי מסתברא, דאי ס"ד פליגי, מאן דאמר לערכין לא אמר ליוצא דופן?										■		מז:
הלכתא בכלה פרקין מעת לעת	והאמר רב:									■		מז:
אלא למ"ד לערכין - מ"ט לא אמר ליוצא דופן?										⚡	◇	מז:
דומיא דהנך, מה הנך דכתיבן, אף הני נמי - דכתיבן										!	◇	מז:
ואידך										⚡		מז:
האי שבבן ושבת? שבזכר ושבנקבה מבעי ליה										!	◇	מז:
הלכה כר' יוסי בן כיפר שאמר משום ר' אליעזר.	רב יצחק בר נחמני א"ר אלעזר:									■	◇	מז:
אזכה ואיסק ואגמר לשמעטא מפומיה דמרא	ר' זירא:									○	◇	מז:
כי סליק אשכחיה לר' אלעזר										○		מז:
אמרת הלכה כרבי יוסי בן כיפר?	אמר ליה: [ר' זירא]									○	◇	מז:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof ■ מקרא-key:

Talmud Navigator

נדה-יוצא דופן	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	אמר ליה: [ר' אלעזר]											
מסתברא אמרי, מדכוליה פירקין תני יום אחד, והכא לא קתני - שמה מינה מסתברא כותיה.												
הדרן עלך יוצא דופן												

<p>מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof</p>	<p>חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ	מז
נדה-בא סימן														
מירא														
בא סימן התחתון עד שלא בא העליון - או חולצת או מתיבמת.													■	מז
ה"ד?													◆	מז
או חולצת או מתיבמת, מפני שאמר, אפשר לתחתון לבא עד שלא בא העליון, אבל אי אפשר לעליון לבא עד שלא בא התחתון.	חכמים:												◆	מז
אע"פ שאי אפשר													■	מז
והלא בא													ז	מז
בא לר' מאיר, אע"פ שאי אפשר לרבנן.													!	מז
ולתני בא העליון, ר"מ אומר: לא חולצת ולא מתיבמת, והכ"א: או חולצת או מתיבמת, ואנא ידענא משום דאי אפשר הוא													ז	מז
אי לא תנא אע"פ שאי אפשר, הוה אמנא: רוב נשים - תחתון אתי ברישא, ומיעוט - עליון אתי ברישא, ורבי מאיר לטעמיה דחיישי למיעוטא, ורבנן לטעמייהו - דלא חיישי למיעוטא. והני מילי - בסתמא, אבל היכא דבדיקן ולא אשכחן - אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים - קמ"ל דאי אפשר, ודאי אתי, ומנתר הוא דנתר.													!	מז
בשלמא לר"מ - היינו דכתיב (יחזקאל ט"ז) שדים נכונו ושערך צמח, אלא לרבנן - איפכא מבעי ליה													ז	מז
ה"ק: כיון ששדים נכונו - בידוע ששערך צמח.													!	מז
בשלמא לר"מ - היינו דכתיב (יחזקאל כ"ג) בעשות ממצרים דדיך למען שדי נעוריק, אלא לרבנן - איפכא מבעי ליה													ז	מז
ה"ק: כיון שבאו דדיך - בידוע שבאו נעוריק.													!	מז
ואיבעית אימא: מאי שדי - כולה בדדי כתיב, וה"ק הקב"ה לישראל. איכרפו דדיך - לא הדרת בך, אישתדו דדיך - נמי לא הדרת בך.													!	מז
דכולי עלמא מיהא - אתחתון סמכינן, מנלן?													^	מז
אמר קרא (במדבר ה) איש - או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם - השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה, מה איש - בסימן אחד, אף אשה - בסימן אחד.	וכן רב יהודה אמר רב, וכן תנא דבי ר' ישמעאל:												!	מז
ואימא: או האי או האי													ז	מז
כאיש מה איש - תחתון ולא עליון, אף אשה - תחתון ולא עליון.													!	מז
כך היו מפרשין ביבנה, ואמר: כיון שבא תחתון - שוב אין משגיחין על עליון.	תניא נמי הכי-ר' אליעזר בר' צדוק:												■	מז
בנות כרכים - תחתון ממהר לבא, מפני שרגילות במרחצאות. בנות כפרים - עליון ממהר לבא, מפני שטוחנות ברתים.	תניא, רשב"ג:												■	מז
בנות עשירים - צד ימין ממהר לבא, שנישוף באפקריותן. בנות עניים - צד שמאל ממהר לבא, מפני ששואבות כדי מים עליהן, ואיבעית אימא: מפני שנושאין אחיהן על גססיהן.	ר"ש בן אליעזר:												■	מז
צד שמאל קודם לצד ימין	ת"ר-[ת"ק]												◆	מז
מעולם לא קדם צד שמאל לצד ימין, הוץ מאחת שהיתה בשכונתי, שקדם צד שמאל לצד ימין, וחזר לאיתנו.	רבי תנינא בן אחי ר' יהושע:												◆	מז
כל הנבדקות - נבדקות על פי נשים	ת"ר:												■	מז
וכן היה רבי אליעזר מוסר לאשתו	[רבי אליעזר]												○	מז
ורבי ישמעאל מוסר לאמו	[רבי ישמעאל]												○	מז
לפני הפרק ולאחר הפרק - נשים בודקות אותן, תוך הפרק - אין נשים בודקות אותן, שאין משיאין ספקות על פי נשים.	רבי יהודה:												◆	מז
אף תוך הפרק - נשים בודקות אותן.	ר"ש:												◆	מז
ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל. כיצד, גדולה היא - שלא תמאן, קטנה היא - שלא תחלוץ. אבל אין נאמנת לומר קטנה היא שתמאן, וגדולה היא שתחלוץ.													■	מז

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום-חזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	נדה-בא סימן	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מנהג
	אמר מר, רבי יהודה:	לפני הפרק ולאחר הפרק - נשים בודקות אותן.												מנהג:
		בשלמא לפני הפרק - בעי בדיקה, דאי משתכחי לאחר הפרק - שומא נינהו. אלא לאחר הפרק למה לי בדיקה?												מנהג:
	והאמר רבא:	קטנה שהגיעה לכלל שנותיה - אינה צריכה בדיקה, חזקה הביאה סימנין												מנהג:
		כי אמר רבא חזקה - למיאון אבל לחליצה - בעיא בדיקה.												מנהג:
		תוך הפרק אין נשים בודקות אותן												מנהג:
	קסבר: [ר"ז]	תוך הפרק כלאחר הפרק (דמי), ולאחר הפרק דאיכא חזקה דרבא - סמכינן אנשים ובדקי, תוך הפרק דליכא חזקה דרבא - לא סמכינן אנשים ולא בדקי נשים.												מנהג:
	ר"ש:	אף תוך הפרק נשים בודקות אותן												מנהג:
	קסבר: [ר"ש]	תוך הפרק - כלפני הפרק, ובעיא בדיקה, דאי משתכחי לאחר הפרק - שומא נינהו.												מנהג:
		ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל												מנהג:
		האי מאן קתני לה?												מנהג:
		איבעית אימא: רבי יהודה - ואתוך הפרק												מנהג:
		ואיבעית אימא: רבי שמעון, ולאחר הפרק, ולית ליה חזקה דרבא.												מנהג:
		מפני שאמרו אפשר כל.												מנהג:
		הא תו למה לי? הא תנא ליה רישא												מנהג:
		וכי תימא משום דקא בעי למסתמיה כרבנן												מנהג:
		פשיטא, יחיד ורבים הלכה כרבים												מנהג:
		מהו דתימא: מסתברא טעמא דר"מ, דקא מסייע ליה קראי - קמ"ל.												מנהג:
		ואיבעית אימא: משום דקא בעי למתני כיוצא בו.												מנהג:
		כיוצא בו: כל כלי חרס שהוא מכניס - מוציא, ויש שמוציא ואינו מכניס.												מנהג:
		כל אבר שיש בו צפורן - יש בו עצם, ויש שיש בו עצם ואין בו צפורן.												מנהג:
		כל המטמא מדרס - מטמא טמא מת, ויש שמטמא טמא מת ואינו מטמא מדרס.												מנהג:
		מכניס - פסול למי חטאת, ופסול משום גסטרא, מוציא - כשר למי חטאת, ופסול משום גסטרא.												מנהג:
	רב אסי, שונין:	כלי חרס - שיעורו בכונס משקה, ולא אמרו מוציא משקה - אלא לענין גסטרא בלבד.												מנהג:
		מאי טעמא?												מנהג:
	מר זוטרא בריה דרב נחמן:	לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא.												מנהג:
	תנו רבנן: [ת"ק]	כיצד בודקין כלי חרס לידע אם ניקב בכונס משקה אם לאו? יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה, אם כנסה - בידוע שכונס משקה, ואם לאו - בידוע שמוציא משקה.												מנהג:
	רבי יהודה:	כופף אוני קדרה לתוכה, ומציף עליה מים, ואם כונס - בידוע שכונס משקה, ואם לאו - בידוע שמוציא משקה. או שופתה על גבי האור, אם האור מעמידה - בידוע שמוציא משקה, ואם לאו - בידוע שמכניס אף לא שופתה על גבי האור - מפני שהאור מעמידה, אלא שופתה על גבי הרמץ, אם רמץ מעמידה - בידוע שמוציא משקה, ואם לאו - בידוע שכונס משקה. היה תורד טיפה אחר טיפה - בידוע שכונס משקה.												מנהג:
	ר' יוסי:	מאי איכא בין ת"ק לר' יהודה?												מנהג:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ										
מאן דאמר	מירא											
עולא:	כינוס על ידי הדחק איכא בינייהו.										!	מט:
	כל אבר שיש בו צפורן וכו'.											מט:
	יש בו צפורן - מטמא במגע ובמשא ובאהל, יש בו עצם ואין בו צפורן - מטמא במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל.											מט:
	ר'ב חסדא, דבר זה רבינו הגדול אמרו, המקום יהיה בעזרו:											מט:
	אצבע יתרה שיש בו עצם ואין בו צפורן - מטמא במגע ובמשא, ואינו מטמא באהל.											מט:
	ר'בה בר בר חנה א"ר יוחנן:											מט:
	וכשאינה נספרת על גב היד.											מט:
	כל המטמא מדרס וכו'.											מט:
	כל דחוי למדרס - מטמא טמא מת, ויש שמטמא טמא מת - ואין מטמא מדרס											מט:
	לאתויי מאי?										^	מט:
	לאתויי סאה ותרקב										!	מט:
	דתניא:										!	מט:
	כל הראוי לדון דיני נפשות - ראוי לדון דיני ממונות, ויש שראוי לדון דיני ממונות ואינו ראוי לדון דיני נפשות.											מט:
	ר'ב יהודה:											מט:
	לאתויי ממזר.											מט:
	תנינא חדא זימנא:										⚡	מט:
	הכל כשרין לדון דיני ממונות ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות											מט:
	והוינן בה: לאתויי מאי?										^	מט:
	ואמר ר'ב יהודה:										⚡	מט:
	לאתויי ממזר										!	מט:
	חדא - לאתויי גר, וחדא - לאתויי ממזר. וצריכי, דאי אשמעינן גר - משום דראוי לבא בקהל, אבל ממזר דאין ראוי לבא בקהל - ואי אשמעינן ממזר - משום דקאתי מטפה כשרה, אבל גר דקאתי מטפה פסולה - אימא לא, צריכא.										!	מט:
	כל הכשר לדון - כשר להעיד, ויש שכשר להעיד ואינו כשר לדון.											מט:
	לאתויי מאי?										^	מט:
	ר' יוחנן:										!	מט:
	לאתויי סומא באחת מעיניו.											מט:
	ומני?										^	מט:
	ר'בי מאיר היא										!	מט:
	ר'בי מאיר היא										!	מט:
	מה ת"ל (דברים כ"א) על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע - וכי מה ענין ריבים אצל נגעים? מקיש ריבים לנגעים מה נגעים ביום דכתיב (ויקרא יג) וביום הראות בו, אף ריבים ביום. ומה נגעים שלא בסומא - דכתיב (ויקרא יג) לכל מראה עיני הכהן - אף ריבים שלא בסומא. ומקיש נגעים לריבים, מה ריבים - שלא בקרובים, אף נגעים - שלא בקרובים. אי מה ריבים בשלשה, אף נגעים בשלשה? ודין הוא, ממונו - בשלשה, גופו לא כ"ש? ת"ל - (ויקרא יג) והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים - הא למדת שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים.										!	מט:
	ההוא סמא דהוה בשבבותיה דרבי יוחנן דהוה קדיין דינא, ולא קאמר ליה ולא מדי.										○	מט:
	היכי עביד הכי?										⚡	מט:
	והאמר ר'ב יוחנן:										⚡	מט:
	הלכה כסתם משנה										⚡	מט:
	כל הכשר לדון - כשר להעיד, ויש שכשר להעיד ואין כשר לדון.										⚡	מט:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
--	---

נדה-בא סימן		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ואמרין: לאתויי מאי?	ואמרין: לאתויי מאי?										ג
ואמר רבי יוחנן: לאתויי סומא באחת מעינין	ואמר רבי יוחנן: לאתויי סומא באחת מעינין										ג
רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח	רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח										ג
דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה.	דתנן: דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה.										ג
ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא?	ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא?										ג
איבעית אימא: סתמא דרבים עדיף,	איבעית אימא: סתמא דרבים עדיף,										ג
ואיבעית אימא: משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני.	ואיבעית אימא: משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני.										ג
כל שחייב במעשרות - מטמא טומאת אוכלין, ויש שטמא טומאת אוכלין ואינו חייב במעשרות.	כל שחייב במעשרות - מטמא טומאת אוכלין, ויש שטמא טומאת אוכלין ואינו חייב במעשרות.										ג
ואתויי מאי?	ואתויי מאי?										ג
ואתויי בשר ודגים וביצים.	ואתויי בשר ודגים וביצים.										ג
כל שחייב בפאה - חייב במעשרות, ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה.	כל שחייב בפאה - חייב במעשרות, ויש שחייב במעשרות ואינו חייב בפאה.										ג
ואתויי מאי?	ואתויי מאי?										ג
ואתויי תאנה, וירק שאינו חייב בפאה.	ואתויי תאנה, וירק שאינו חייב בפאה.										ג
כלל אמרו בפאה: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ, ולקטתו כאחד, ומכניסו לקיום - חייב בפאה.	דתנן: כלל אמרו בפאה: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ, ולקטתו כאחד, ומכניסו לקיום - חייב בפאה.										ג
אוכל - למעוטי ספחים וקוצה	אוכל - למעוטי ספחים וקוצה										ג
ונשמר - למעוטי הפקר	ונשמר - למעוטי הפקר										ג
וגידולו מן הארץ - למעוטי כמהים ופטירות,	וגידולו מן הארץ - למעוטי כמהים ופטירות,										ג
ולקטתו כאחד - למעוטי תאנה	ולקטתו כאחד - למעוטי תאנה										ג
ומכניסו לקיום - למעוטי ירק.	ומכניסו לקיום - למעוטי ירק.										ג
ואילו גבי מעשר תנן: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ - חייב במעשרות	[תנן] ואילו גבי מעשר תנן: כל שהוא אוכל, ונשמר, וגידולו מן הארץ - חייב במעשרות										ג
ואילו לקטתו כאחד, ומכניסו לקיום לא קתני.	ואילו לקטתו כאחד, ומכניסו לקיום לא קתני.										ג
אם היו בהם שומים ובצלין - חייבין	אם היו בהם שומים ובצלין - חייבין										ג
מלבנות בצלים שבין הירק, ר' יוסי אומר: פאה מכל אחת ואחת	דתנן: [ר' יוסי] מלבנות בצלים שבין הירק, ר' יוסי אומר: פאה מכל אחת ואחת										ג
מאחת על הכל.	חכמים: מאחת על הכל.										ג
עולשין שזרען מתחילה לבהמה, ונמלך עליהן לאדם - צריכות מחשבה לכשיתלשו.	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן: עולשין שזרען מתחילה לבהמה, ונמלך עליהן לאדם - צריכות מחשבה לכשיתלשו.										ג
מחשבת חבור לא שמה מחשבה.	קסבר: [ר' יוחנן] מחשבת חבור לא שמה מחשבה.										ג
אף אנן נמי תנינא	רבא: אף אנן נמי תנינא										ג
"ג דברים נאמרו בנבלת עוף טהור וזה אחד מהן - צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר	[תנינא] "ג דברים נאמרו בנבלת עוף טהור וזה אחד מהן - צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר										ג
אלמא: מחשבת חיים - לא שמה מחשבה, הכא נמי - מחשבת חבור לא שמה מחשבה.	אלמא: מחשבת חיים - לא שמה מחשבה, הכא נמי - מחשבת חבור לא שמה מחשבה.										ג

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	מירא מימרא	נדה-בא סימן	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
רבי זירא:	הכא בגזול שנפל מן הרום עסקינן, דלא הוה קמן דלחשוב עליה.												◇
א"ל אביי:	תרנגולת שביבנה מאי איכא למימר?												◇
א"ל: [רבי זירא]	תרנגול ברא הוה.												◇
אחיכו עליה:	תרנגול ברא - עוף טמא הוא; ועוף טמא מי קמטמא?												◇
אמר להו אביי:	גברא רבה אמר מילתא לא אחיכו עליה, בתרנגולת שמרדה, ומאי ברא - דאיברא ממרה.												◇
רב פפא:	תרנגולתא דאגמא הואי.												◇
רב פפא לטעמיה													◇
דאמר רב פפא:	תרנגול דאגמא - אסור, תרנגולתא דאגמא - שריא, וסימניך - עמוני ולא עמונית.												◇
דרש מרימר:	תרנגולתא דאגמא - אסירא. חזיה רבנן דדרסה ואכלה, והיינו גירותא.												◇
ת"ר: [ת"ק]	גזול שנפל לגת וחשב עליו להעלותו לכותי - טמא, לכלב - טהור.												◇
ר' יוחנן בן נורי:	אף לכלב - טמא.												◇
ר' יוחנן בן נורי:	ק", אם מטמא טומאה חמורה שלא במחשבה, לא יטמא טומאה קלה שלא במחשבה?												◇
אמרו לו:	לא, אם אמרת בטומאה חמורה - שכן אינה יורדת לכך, תאמר בטומאה קלה - שכן יורדת לכך												◇
אמר להו: [ר' יוחנן בן נורי]	תרנגולת שביבנה תוכיח, שירדת לכך - וטמאה שלא במחשבה.												◇
אמרו לו:	משם ראייה? כותים היו שם, וחשבו עליה לאכילה.												◇
במאי עסקינן?													◇
אילימא בכרכים													◇
למה לה מחשבה?													◇
והתנן:	נבלת בהמה טהורה בכל מקום, ונבלת עוף טהור והחלב בכרכים - אין צריכין לא מחשבה ולא הכשר												◇
אלא בכפרים													◇
ומי איכא למ"ד דלא בעיא מחשבה?													◇
והתנן:	נבלת בהמה טמאה בכל מקום, ונבלת עוף טהור בכפרים - צריכה מחשבה, ואינה צריכה הכשר												◇
ר' זעירא בר חנינא:	לעולם - בכרך, וגתו מאסתו ועשאתו ככפר.												◇
ר' יוחנן בן נורי:	קל וחומר, אם מטמא טומאה חמורה שלא במחשבה - לא תטמא טומאה קלה שלא במחשבה?												◇
אמרו לו:	לא, אם אמרת בטומאה חמורה - שכן אינה יורדת לכך.												◇
מאי אינה יורדת לכך?													◇
רבא:	הכי קאמרי ליה: לא, אם אמרת בטומאה חמורה - שכן אינה עושה כיוצא בה, תאמר בטומאה קלה - שעושה כיוצא בה.												◇
אמר ליה אביי:	כל דכן הוא, ומה טומאה חמורה דקילא - דאינה עושה כיוצא בה - מטמאה שלא במחשבה, טומאה קלה דחמירא, דעושה כיוצא בה - אינו דין שמטמאה שלא במחשבה?												◇
אלא אמר רב ששת:	הכי קאמר: לא אם אמרת בטומאה חמורה - שכן אינה צריכה הכשר, תאמר בטומאה קלה - שצריכה הכשר.												◇

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
story- מעשה O **! תירוץ- answer**
 ■ **ראיה- proof**

מקרא- key:

Talmud Navigator

	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
נדה- בא סימן	מימרא													
ומי צריכה הכשר?			ז											נא.
שלשה דברים נאמרו בנבלת עוף טהור: צריכה מחשבה, ואינה מטמאה אלא בבית הבליעה, ואינה צריכה הכשר	והתנן:		ז											נא.
נהי דהכשר שרין לא בעיא - הכשר מים בעיא.			!											נא.
מאי שניא הכשר שרין דלא בעיא - כדתנא דבי רבי ישמעאל, הכשר מים נמי לא תבעי כדתנא דבי רבי ישמעאל			ז											נא.
(ויקרא י"א) על כל זרע זרוע - אשר זרוע, מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה - צריכין הכשר, אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה - צריכין הכשר, יצתה נבלת עוף טהור שסופה לטמא טומאה חמורה - שאין צריך הכשר.	דתנא דבי רבי ישמעאל:		ז											נא.
שום טומאה חמורה בעולם, שום טומאה קלה בעולם.	אלא אמר רבא ואיתימא רב פפא:		!											נא.
ומודה רבי יוחנן לענין מעשר, דמחשבת חיבור - שמה מחשבה.	רבא:													נא.
מנא אמינא לה	רבא:													נא.
הסיאה והאזוב והקורנית שבחצר, אם היו נשמרין - חייבין.	דתנן:													נא.
היכי דמי?			א											נא.
אילימא דזרעינהו מתחלה לאדם			!											נא.
צריכא למימר?			ז											נא.
אלא לאו דזרעינהו מתחלה לבהמה			!											נא.
וקתני אם היו נשמרין - חייבין.														נא.
הכא בחצר שעלו מאיליהן עסקינן, וסתמא - לאדם קימי, והכי קאמר אם החצר משמרת פירותיה - חייבין, ואם לאו - פטורין.	רב אשי:		!											נא.
כל שחייבין במעשרות - מטמאין טומאת אוכלין.	מתבי רב אשי:													נא.
ואם איתא, הא איכא הני - דקחייבין במעשר ואין מטמאין טומאת אוכלין														נא.
הכי קאמר: כל מין שחייב במעשר - מטמא טומאת אוכלין.	רבא:		!											נא.
ה"נ מסתברא														נא.
כל שחייב בראשית הגז - חייב במתנות, ויש שחייב במתנות ואין חייב בראשית הגז.	מדקתני סיפא:													נא.
ואם איתא, האיכא טרפה - דחייבת בראשית הגז ואינה חייבת במתנות														נא.
הא מני - רבי שמעון היא	רבינא:		ז											נא.
פוטר את הטרפה מראשית הגז.	דתנן: ר"ש:		ז											נא.
המפקיר את כרמו, והשכים בבקר ובצרו - חייב בפרט, ובעוללות, ובשכחה, ובפאה, ופטור מן המעשר.	רב שימי בר אשי, תא שמע:													נא.
כל שחייב בפאה - חייב במעשרות	והא אנן תנן:													נא.
אלא לאו שמע מינה: מין קתני, שמע מינה.														נא.
מודים חכמים לר' עקיבא בזורע שבת או חרדל בשנים ושלוש מקומות, שנותן פאה מכל אחד ואחד.	תנן התם:													נא.
והא שבת דמחייב בפאה, ומחייב במעשר														נא:

Talmud Navigator

♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story		■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof												
מקרא-key:														
נדה-בא סימן														
מימרא														
מאן דאמר														
		א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
כל שחייב בפאה - חייב במעשר.	דתנן:												נא:	
ומדחייב במעשר - מטמא טומאת אוכלין, אלמא: כל מילי דעביד לטעמא - מטמא טומאת אוכלין, דהאי שבת לטעמא עבידא.												◊	נא:	
הקושט, והחימום, וראשי בשמים, והתיאה, והחלית, והפלפלים, וחלת חריע - נקחין בכסף מעשר, ואין מטמאין טומאת אוכלין - דברי רבי עקיבא	ורמינה: [ר"ע]											◊	נא:	
אם נקחין בכסף מעשר - מפני מה אין מטמאין טומאת אוכלין? ואם אינן מטמאין - אף הם לא ילקחו בכסף מעשר	אמר לו רבי יוחנן בן נורי:												נא:	
נמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר, ואין מטמאין טומאת אוכלין.	וא"ר יוחנן בן נורי:											◊	נא:	
כי תניא היא - בשבת העשויה לכמך.	רב חסדא:											◊	נא:	
לא תימא בשבת העשויה לכמך - הא סתמא לקדרה, אלא - סתם שבת לכמך עשויה	רב אשי אמריתה לשמעתי קמיה דרב כהנא:												נא:	
השבת משנתנה טעם בקדרה - אין בה משום תרומה, ואינה מטמאה טומאת אוכלין	דתנן:												נא:	
הא עד שלא נתנה טעם בקדרה - יש בה משום תרומה, ומטמאה טומאת אוכלין. ואי ס"ד סתמא לקדרה - כי לא נתנה נמי סתמא לקדרה אלא לאו ש"מ - סתמא לכמך עשויה, ש"מ.													נא:	
כל שחייב בראשית הגז - חייב במתנות, ויש שחייב במתנות ואינו חייב בראשית הגז.													נא:	
כל שיש לו ביעור - יש לו שביעית, ויש שיש לו שביעית ואין לו ביעור.													נא:	
כגון עלה הלוף שוטה, והדנדנה.												◊	נא:	
יש שיש לו שביעית ואין לו ביעור - עיקר הלוף שוטה, ועיקר הדנדנה. דכתיב (ויקרא כ"ה) ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול, כל זמן שחיה אוכלת מן השדה - אתה מאכיל לבהמתך בבית, כלה לחיה מן השדה - כלה לבהמתך שבבית, והני לא כלו להו.												◊	נא:	
כל שיש לו קשקשת - יש לו סנפיר, ויש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת.													נא:	
כל שיש לו קרנים - יש לו טלפים, ויש שיש לו טלפים ואין לו קרנים.													נא:	
כל שיש לו קשקשת - דג טהור, יש שיש לו סנפיר ואין לו קשקשת - דג טמא.												◊	נא:	
מכדי, אגן אקשקשת סמכינן, סנפיר דכתב רחמנא למה לי?												◊	נא:	
אי לא כתב רחמנא סנפיר, הוה אמינא: מאי קשקשת דכתיב - סנפיר, ואפילו דג טמא - כתב רחמנא סנפיר וקשקשת.												◊	נא:	
והשתא דכתב רחמנא סנפיר וקשקשת מגלן דקשקשת לבושא הוא													נא:	
דכתיב (שמואל א' י"ז) ושריון קשקשים הוא לבוש												◊	נא:	
ולכתוב רחמנא קשקשת ולא בעי סנפיר												◊	נא:	
(ישעיהו מ"ב) יגדיל תורה ויאדיר.	ר' אבהו, וכן תנא דבי רבי ישמעאל:											◊	נא:	
כל הטעון ברכה לאחריו - טעון ברכה לפניו, ויש שטעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו.													נא:	
לאתויי מאי?												◊	נא:	
לאתויי ירק.												◊	נא:	
ולרבי יצחק דמברך אירק													נא:	
לאתויי מאי?													נא:	
לאתויי מיא.	[לרבי יצחק]											◊	נא:	

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מאן דאמר	נדה-בא סימן	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	נא:
	ולרב פפא דמכרך אמיא												נא:
	לאתויי מאי?												נא:
	לאתויי מצות.	[לרב פפא]											נא:
	ולבני מערבא דמכרכי בתר דסליקו תפילייהו אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמור חוקיו												נא:
	לאתויי מאי?												נא:
	לאתויי ריחני.	[לבני מערבא]											נא:
	תינוקת שהביאה שתי שערות - או חולצת או מתיבמת, וחייבת בכל מצות האמורות בתורה.												נב.
	וכן תינוק שהביא שתי שערות - חייב בכל מצות האמורות בתורה												נב.
	וראו להיות בן סורר ומורה, משיביא שתי שערות עד שיקיף זקן.												נב.
	התחתון ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשון נקיה.												נב.
	תינוקת שהביאה שתי שערות אינה יכולה למאן	[ת"ק]											נב.
	עד שירבה השחור.	רבי יהודה:											נב.
	וכיון דתנן חייבת בכל מצות האמורות בתורה, או חולצת או מתיבמת למה לי?												נב.
	לאפוקי מדרבי יוסי												נב.
	איש כתוב בפרשה, אבל אשה - בין גדולה ובין קטנה	דאמר: [רבי יוסי]											נב.
	קמ"ל: דאי אייתי שתי שערות - אין, אי לא - לא.												נב.
	מאי טעמא?												נב.
	אשה כאיש.												נב.
	וכיון דתנא וכן התינוק שהביא ב' שערות, חייב בכל המצות האמורות בתורה ל"ל?												נב.
	וכי תימא משום דקבעי למתני וראוי להיות בן סורר ומורה												נב.
	אימתי הוא בן סורר ומורה - משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן, התחתון ולא העליון, אלא שדברו חכמים בלשון נקיה	תנינא חדא זימנא:											נב.
	אין ה"נ, אלא - אידי דפריש מילי דתינוקת - קמפרש נמי מילי דתינוק.												נב.
	תינוקת שהביאה כו'.												נב.
	הלכה כרבי יהודה ומודה רבי יהודה שאם נבעלה לאחר שהביאה שתי שערות - שוב אינה יכולה למאן	ר אבהו א"ר אלעזר:											נב.
	חברוהי דרב כהנא סבור למעבד עובדא כרבי יהודה ואע"ג דנבעלה												נב.
	לא כך היה מעשה בבתו של רבי ישמעאל שבאת לבית המדרש למאן. ובנה מורכב לה על כתפה, ואותו היום הוזכרו דבריו של רבי ישמעאל בבית המדרש, ובכתה בכייה גדולה בבית המדרש. אמרו: דבר שאמר אותו צדיק יכשל בו וזרעו?	אמר להו רב כהנא:											נב.
	(במדבר ה') והיא לא נתפשה - אסורה, הא נתפשה - מותרת, ויש לך אחרת, שאע"פ שלא נתפשה - מותרת, ואיזו זו - שקדושיה קדושי טעות, שאע"פ שבנה מורכב על כתפה - ממאנת והולכת לה.	דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל:											נב.
	עד מתי הבת ממאנת - עד שתביא שתי שערות	ונמנו וגמרו:											נב.

מירא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer ראיה-proof	חולקים-disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment מעשה-story
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מקרא-key	מאן דאמר	נדה-בא סימן	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
	פרוש ולא עבוד עובדא.												נב.
	רבי יצחק ותלמידי דרבי חנינא עבוד עובדא כרבי יהודה, ואע"ג דנבעלה.												נב.
	אזל רב שמן בר אבא אמרה קמיה דר' יוחנן, אזל רבי יוחנן אמרה קמיה דרבי יהודה נשיאה שדר בלשא - ואפקוה.												נב.
	רב חסדא אמר מר עוקבא: לא שירבה השחור ממש, אלא כדי שיהיו שתי שערות שוככות, ונראות כמי שירבה השחור על הלבן.												נב.
	רבא: שתי שערות המקיפות משפה לשפה.												נב.
	רב חלבו אמר רב הונא: שתי שערות שאמרו - צריך שיהא בעיקרן גומות.												נב.
	רב מלכיו אמר רב אדא בר אהבה: גומות אע"פ שאין שערות.												נב.
	רב חנינא בריה דרב איקא: שפוד, שפחות, וגומות - רב מלכיו, בלורית, אפר מקלה, וגבינה - רב מלכיא.												נב.
	רב פפא: מתני' ומתניתא - רב מלכיא, שמעתתא רב מלכיו, וסימנא: מתניתא מלכתא.												נב.
	מאי בנייהו?												נב.
	איכא בנייהו שפחות.												נב.
	רב אשי, אמר לי מר זוטרא, קשה בה רבי חנינא מסורא:												נב.
	אי אשמועינן גומות - ה"א עד שיהו שתי שערות בשתי גומות קמ"ל - דאפילו שתי שערות בגומא אחת.												נב.
	ומי איכא כה"ג?												נב.
	והכתיב (איוב ט') אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חנם												נב.
	איוב בסערה חירף, בסערה השיבוהו. בסערה חירף - אמר לפניו: רבש"ע, שמא רוח סערה עברה לפניך ונתחלפה לך בין איוב לאויב? בסערה השיבוהו - (איוב ל"ח) ויען ה' את איוב מן הסערה, ויאמר אליו: שוטה שבעולם, הרבה נימין בראתי בראשו של אדם, ולכל נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא יהיו שתי יונקות מגומא אחת, שאלמלא שתי יונקות מגומא אחת - מכחיש מאור עיניו של אדם. גומא בגומא לא נתחלף לי, איוב באויב נתחלף לי?												נב.
	לא קשיא, הא - בגופא, הא - ברישא.												נב:
	רבי יהודה אמר שמואל: שתי שערות שאמרו - אפילו אחת על הכף ואחת על הביצים.												נב:
	תניא נמי הכי: [ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום רבי שמעון].												נב:
	רבנן אמר רב חסדא: עד שיהו ב' שערות במקום אחד.												נב:
	ת"ר: [רבי מאיר] עד מתי הבת ממאנת? עד שתביא שתי שערות - דברי רבי מאיר												נב:
	ר' יהודה: עד שירבה השחור												נב:
	רבי יוסי: עד שתקיף העטרה												נב:
	בן שלקוט: עד שתכלכל.												נב:
	ואמר רבי שמעון, מצאני חנינא בן חכנאי בצידן ואמר:												נב:
	כשאתה מגיע אצל ר"ע אמור לו עד מתי הבת ממאנת? אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות, אמור לו והלא בן שלקוט העיד במעמד כולכם ביבנה עד שתכלכל, ולא אמרתם לו דבר												נב:
	כשבאתי אצל רבי עקיבא, אמר לי: כלכלו זה - איני יודע מהו, בן שלקוט - איני מכיר, עד מתי הבת ממאנת - עד שתביא ב' שערות.												נב:

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

נדה-בא סימן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
שתי שערות האמורות בפרה, ובנגעים, והאמורות בכל מקום - כדי לכוף ראשן לעיקרן - דברי רבי ישמעאל	[רבי ישמעאל]										◆	■
כדי לקרוץ בציפורן	ר"א:										◆	■
כדי שיהו ניטלות בזוג.	ר"ע:										◆	■
הלכה כדברי כולן להחמיר.	רב חסדא אמר מר עוקבא:										◇	■
הרואה כתם - הרי זו מקולקלת והוששת משום זוב - דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]										◆	■
אין בכתמים משום זוב.	חכמים:										◆	■
מאן חכמים											^	
ר' חנינא בן אנטיגנוס היא											!	
כתמים אין בהן משום זוב, ופעמים שהכתמים מביאין לידי זיבה. כיצד - לבשה ג' חלוקות הבדוקות לה ומצאה עליהם כתם, או שראתה ב' ימים וחלוק אחד - הן הן הכתמים המביאין לידי זיבה.	דתינא, ר"ח בן אנטיגנוס:										◇	■
השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה קחזיא - חיישינן, ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא?								⚡				
מהו דתינא - כל כי האי גוונא מביאה קרבן ונאכל, קא משמע לן.								!			◇	
בהא זכנהו ר' חנינא בן אנטיגנוס לרבנן: מאי שנא פחות מג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן - דאמר'י בתרי יומי חזיתיה, שלשה גריסין במקום אחד נמי - נימא תרתי ופלגא מגופה חזיתיה, ואידך אגב זיהמא דם מאכולת הוא.	רבא:										◇	■
ורבנן								⚡				
כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא - לא תלינן.	[רבנן]							!				
ור"ח בן אנטיגנוס ג' גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן, הא בג' מקומות - חיישינן? הא אמרת בג' חלוקות - אין, בג' מקומות - לא								⚡				
לדבריהם דרבנן קאמר להו, לדידי - בג' חלוקות - אין, בג' מקומות - לא: אלא לדידכו, אודו לי מיהת דהיכא דחזאי ג' גריסין במקום אחד, דאמרין - תרי ופלגא מגופה חזיתיה, ואידך - אגב זיהמא דם מאכולת	[ר"ח בן אנטיגנוס]										◇	■
ורבנן								⚡				
כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא - לא תלינן.	[רבנן]							!				
הרואה כתם, אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין, שהן כגריס ועוד - חוששת, ואם לאו - אינה חוששת.	ת"ר: [ת"ק]										◆	■
אחת זו ואחת זו - חוששת.	ר' יהודה בן אגרא אומר משום רבי יוסי:										◆	■